

Sončevo grlo

Brane
Senegačnik

VRTNICA Naenkrat: razprta.

O fuge temnoraslega hotenja,
o reke znamenj, o nezvesta krona vedenja,
vrtinec drugosti, o nagla nedosežnost.

Smehljaš se, potisočerjeno razprta.

Z jadri tvojih vitkih senc potopljen
globlje od jezika.

Vsaka tvoja razprtost razlaga naporno dihanje
mesta, na katerem stojim.

Drugačen zrak, drugačno uho, drugačen
duh molčanja, drugačno steklo,
ki te poseduje, drugačen prostor, ki ga obračaš.

V zacvetju potemneli svet:
tvoji lističi mi neskončno drhte pod vekami.

Zdaj si nenehoma govoreča,
in blizu tvojih vrat,
v tebi, sem na sleposrčju sveta.

*

Dva glasova,
vzeta iz noči
kot nabrekli smrekov žar
iz sebe,
držita ogledalo
sencam drug drugega.

Od mene do tebe,
od zdaj do nikdar
se izmenjujeta
kakor v črkah daljava in kri,
molčeči v ozvezdeno samoto.

*

Obrni senco praznine
in se povej:

jezik kamnov
in čaše, izžgane s krvjo molka.

Nevidni pav sedi na veji sna.

Glej ga, glej, v tej uri z očmi vseh spominov,
v uri budnosti, ki si izmišlja tvoje čute,
v žeji neresnice, ki spočenja tvoj obraz:

v ledenem perju lune
mu gori sonce
in tisoč žar,
šumečih z vodnjaki tvojega upanja.

ROKA Naše
 žadaste oči
 in žerjavica nesna;
 nesanjano,
 ki se daje v prepoznanje.

Roka mojstrov,
ki dežuje sebe in vsemu dostopen glas,
ki odpira tisočero zlatih notranjosti telesa,
zelenkaste ladje molčanja in svinčene kripe iz zraka in časa,
ki posadi stekleno sadje hrepenenja
in ga včasih združi s hrepenjenim,

ki v skrivnem drhtenju razpira strasti:
in drevesa pijejo vodo,
ki priteka izza vode;

ki v tisočerihih ulicah bivajočega
diha z drugimi sanjami
in jih zapušča
in je oseba v rubinu trajnosti.

Kar
te je sinjilo

v tvojih treh telesih,
ki so isto od nekdanj.

Plavaš v spominu zasnežene črke.
Jutri, to veš zagotovo, bo snežilo
in kar je, je brezsmerna luč odsotnosti,
samoten rokopiš večera
v zorečih očeh neba.
Notranjost, drhteči lok neprekoračljivega,
večno govori svoje slovo.

Ta roka
je srčno tkivo besed.

*

Riba-oblak, nebesedno žarenje besed, nočni govor osamelcev,
ki ga prebadajo svetlobna telesa
in opojnost smrek,
ki je naša smrtna ura zdaj in vselej,
ki traja,
ki je le tu in tam, le kdaj pri kom, navzoč v čutni duši,
pomešan s pustimi strastmi
in vsak dan pomlajenim strahom,
ki ga hitrost ne spreminja
in je blizu srčnemu utripu želje,
ki se topi
v čistem spominu, v popolni barvi zlitine iz misli in mesa
in včasih posodi obliko
glasu, ki se trudi biti zapeljiv
in se vrne riba-oblak

*

Z rožnatim in črnim vetrom besed,
ki jih nisi nikoli izgovorila,
sem oblekel telo upanega.
Negibni dež in zaliv plešočih
mirt, v katerem so pristajale besede

in potonile z dnevom
v nenehnem površju
svetleče se globine
med tvojimi vekami,
z jadri spominjanega
drseč v prostor,
ki mineva hitreje od drugih.

In toliko sveta, zgoščenega
v glasilkah tvoje duše,
ki je opojnost dvostišja
med mano, tabo in med smrtjo,
ki je resnica: veter, ki izrisuje macesne,
veter, ki vzhaja iz njihove odsotnosti.

Kdo, torej, na mostu telesa
drhti pred časom gotovosti
in se obarva z večerno poltjo
tvojega vonja, ki izbrisuje zgodovino?

Glej: nestalnost zapisanega
in vse, kar te ogroža: vse.

Praznina, s katero te obdajam
in s katero se izbrisujem,
razlistano sadje besede
in noči-device:
so dnevi, in kličejo tvojo drugo navzočnost,
ki je ne poznajo,
za katero ne vedo
in – glej, glej z zvezdnimi očmi, ti,
ki si bolj življenje od življenja –
jo tipa njihov nemir, sinjo in pordelo.

Sezidana iz modrih perutnic večera,
iz moje kože in drhtenja
v deželi, ki se oddaljuje, me gledaš, me bivaš:

nič več kot vdih
stoletij v tvojih minljivih nosnicah.

O, tvoje telo, ki je in ga že nikdar ni,
prebodeno z imeni, zbrisano z rokami,
cvetoče na trti iz samote in sonca,
ki pluje daleč, ki me odseva
in je več od gotovosti – prosojnost

JACOBUS van RUISDAELU

Z vitko dušo bolečine maziljeni –
duhovi dreves,
pes, bežeč kot vrhovi spomina,
v megličasti duši popoldneva izgubljene
postave, in žareča vodna sled odsotnosti,
ki poje v senci žil.
Vsi, mokri od tišine.
V olju tvojega očesa
legajo v nebo,
ki se išče s sleherno besedo,
da bi se obdržalo
nad seboj.

A MONTSERRAT CABALLÉ

V brezdanje stišan,
za bledečim
srcem
kraljevsko razsenčenih kamnov
dozorel,
cvet neba.

Prstan dni, ki drhtijo v brezbrežnem obrazu
drugih, tvojih vedno drugih prsi,
stiska svet kot bolečina hiacintov.

Si telo, v katerem krožijo
vsi tvoji časi, znani (do ust dvignjena voda in preteklost)
in nesanjani, ki te bivajo
za svetlobno rozeto nevidnega.

Je sončevo grlo,
v katerem se rodiš, trenutek za trenutek,
zvezdni pas in smrtni sneg cipres,
svoja senca, polnoč življenja.